

ข้อปฏิบัติในการคุ้มครองเด็ก

สำนักกลางนักเรียนคริสเตียน สภาคริสตจักรในประเทศไทย

ผู้มีหน้าที่ปฏิบัติตาม บุคลากร และนิสิตนักศึกษา สนค. ผู้ที่พำนักภายในสนค. ผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรมของสนค. และผู้ที่มาติดต่อที่สนค.

นิยามศัพท์

1. “เด็ก” หมายความว่าบุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ แต่ไม่รวมถึงผู้ที่บรรลุนิติภาวะด้วยการสมรส

2. “ละเมิด” คือ การกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อต่อบุคคลภายนอกโดยผิดกฎหมายเป็นเหตุให้เขา (ผู้ถูกกระทำ) เสียหายแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี กฎหมายถือว่า ผู้นั้นทำละเมิดจะต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการละเมิดนั้น

เด็กอาจถูกละเมิดหรือไม่ได้รับการคุ้มครองจากการละเมิดในลักษณะต่าง ๆ เช่น

2.1 “การละเมิดทางด้านร่างกาย” หมายถึง การทำร้ายร่างกายเด็ก การตี การเขี่ยน การเขย่า หรือการจี้ด้วยไฟ เป็นต้น

2.2 “การละเมิดทางอารมณ์” หมายถึง การใช้คำพูด ถ้อยคำที่หยาบคาย หรือการกระทำที่เลือกปฏิบัติ ดูหมิ่น หรือทำให้หวาดกลัว ทำให้เด็กรู้สึกว่าตนเองไร้คุณค่า เช่น การตำหนิ การตะโกนด่าทอ การวิจารณ์อย่างรุนแรง และอื่น ๆ

2.3 “การละเมิดทางเพศ” หมายถึง การสัมผัสที่ไม่เหมาะสม การแสวงหาประโยชน์ทางเพศ การบังคับหรือการล่อลวงเด็กให้มีกิจกรรมทางเพศ

2.4 “การละเลยทอดทิ้ง” หมายถึง การที่พ่อแม่ ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเด็กไม่สามารถ หรือไม่ทำสิ่งที่ควรกระทำในการจัดหาสนับสนุนสิ่งจำเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิตให้แก่เด็ก เช่น อาหาร เสื้อผ้า ที่พัก การดูแลสุขภาพกาย ใจ หรือให้การศึกษา

2.5 “บุคลากรและนิสิตนักศึกษา” หมายถึง บุคลากรและนิสิตนักศึกษาที่ในปัจจุบัน ทำงานและพักอาศัยอยู่ในสำนักกลางนักเรียนคริสเตียน สังกัดสภาคริสตจักรในประเทศไทย

2.6 “สนค.” หมายถึง สำนักกลางนักเรียนคริสเตียน สังกัดสภาคริสตจักรในประเทศไทย

หมวดที่ 1. การสัมผัสทางกาย

1.1 การติดต่อสัมพันธ์กับเด็กทางร่างกาย

บุคลากรและนิสิตนักศึกษา จะต้องไม่จับตัว อุ้ม จุมพิต กอด หรือสัมผัสเด็กด้วยท่าทีที่ไม่เหมาะสมหรือขัดต่อธรรมเนียมประเพณีท้องถิ่น เพื่อหลีกเลี่ยงความเข้าใจผิด บุคลากรและนิสิตนักศึกษาคควรขอความยินยอมจากเด็กก่อนที่จะสัมผัสตัวหรือจับเด็ก

1.2 กิจกรรมที่ต้องมีการดูแลตัวเอง

- ในการสอน/ทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่ต้องมีการดูแลตัวเองเด็ก บุคลากรและนิสิตนักศึกษา ควรจะต้องอธิบายให้เด็กฟังถึงเหตุผลในการดูแลตัวเองว่าเป็นสิ่งจำเป็น จะเป็นไปในรูปแบบใด ใช้เวลาน้อยที่สุดเท่าที่จำเป็น และควรเกิดขึ้นในที่สาธารณะที่ทุกคนมองเห็นได้ เว้นเสียแต่ว่าเด็กกำลังอยู่ในสถานการณ์ฉุกเฉินหรือไม่ปลอดภัย การดูแลตัวเองนี้ควรจะได้รับคามยินยอมจากเด็ก และบุคลากรและนิสิตนักศึกษาต้องเข้าใจว่าเด็กยอมรับได้มากน้อยเพียงใด

- บุคลากรและนิสิตนักศึกษา ควรจะสังเกตความรู้สึกและพฤติกรรมการตอบสนองของเด็ก หากเด็กมีการแสดงออกที่อึดอัด ทั้งทางคำพูดและการกระทำ บุคลากรและนิสิตนักศึกษา ควรพิจารณาหาทางเลือกอื่นเมื่อเห็นว่าเด็กอาจตีความการกระทำนั้นอย่างผิด ๆ เช่น การเว้นระยะห่าง การให้พนักงานผู้อื่นเข้ามาช่วย หรือขอให้เด็กที่ไม่ค่อยอึดอัดกับการกระทำนั้น ๆ เข้ามาช่วยในการสาธิต

1.3 การสัมผัสทางกายในกรณีฉุกเฉิน

- ในทุก ๆ การสัมผัสทางร่างกายในกรณีฉุกเฉินเกิดขึ้น ที่อาจสร้างความเข้าใจผิดต่อเด็ก ควรจะบันทึกและรายงานทันที ต่อผู้อำนวยการ สนค. หรือกรรมการคุ้มครองเด็ก สนค.ท่านใดท่านหนึ่ง รับทราบ

- ในกรณีการสัมผัสทางร่างกายในกรณีฉุกเฉิน ควรจะใช้กำลังที่น้อยที่สุด และใช้เวลาสั้นที่สุดเท่าที่จำเป็น

หมวดที่ 2. การล่วงละเมิด

2.1 การล่วงละเมิด

- บุคลากรและนิสิตนักศึกษา จะต้องทำให้ทุกคนมั่นใจได้ว่าความสัมพันธ์ของตนกับเด็กมีความเหมาะสมกับวัยและเพศของเด็ก

- บุคลากรและนิสิตนักศึกษา จะต้องรายงานให้กับผู้อำนวยการ หรือคณะกรรมการคุ้มครองเด็ก สนค. ท่านใดท่านหนึ่งทราบในทันที หากพบว่าเด็กนักเรียนคนใดมีความประพฤติที่เรียกร้องความสนใจอย่างไม่เหมาะสม หรือแสดงตัวว่ามาติดเนื้อต้องใจบุคลากรและนิสิตนักศึกษา

- บุคลากรและนิสิตนักศึกษา จะต้องไม่มีความสัมพันธ์ทางเพศกับเด็กหรือเยาวชน ไม่ว่าจะป็นในหรือนอกสนค.

2.2 การกระทำทารุณ / การถูกละเลยทอดทิ้ง

- บุคลากรและนิสิตนักศึกษาจะไม่ทำการกระทำทารุณเด็กทั้งทางร่างกาย วาจาและทางเพศ
- บุคลากรและนิสิตนักศึกษา ไม่ละเลยทอดทิ้งเด็กให้อยู่ลำพัง โดดเดี่ยว โดยจะประสานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณ / ถูกละเลยทอดทิ้ง

2.3 การถูกล่อลวงและลักพา

- เน้นย้ำระเบียบการเข้า-ออกหอพัก การขออนุญาตออกสถานที่ และการลากลับบ้าน
- จัดระบบรักษาความปลอดภัยที่มีประสิทธิภาพ จัดเวรยาม และเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยใน

สนค.

- บุคลากรและนิสิตนักศึกษา ช่วยสอดส่องดูแลเพื่อป้องกันการถูกล่อลวงและลักพาตัวเด็ก
- บุคลากรและนิสิตนักศึกษาประสานงานเจ้าหน้าที่ตำรวจ ผู้ปกครอง เพื่อดำเนินการติดตามค้นหาในกรณีเกิดเหตุการณ์

- ประสานแจ้งผู้ปกครองเด็กรับทราบเมื่อเกิดเหตุการณ์ โดยรายงานให้ผู้อำนวยการให้รับทราบตามลำดับ

2.4 การแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศจากเด็ก

- การที่บุคลากรและนิสิตนักศึกษา แสวงหาประโยชน์และล่วงละเมิดเด็กนั้น ถือเป็นความผิดขั้นรุนแรงและด้วยเหตุนี้ บุคลากรและนิสิตนักศึกษาผู้นั้นจะถูกไล่ออกจากหน้าที่ และสิทธิในการอยู่สนค.โดยทันที

หมวดที่ 3. การเก็บความลับ

3.1 การรักษาความลับ

- บุคลากรและนิสิตนักศึกษาทุกคนอาจจะต้องเห็นการกระทำที่จะต้องเก็บรักษาความลับ ในกรณีเหล่านี้การกระทำดังกล่าวไม่ควรจะถูกนำออกไปพูดถึงนอกสนค. รวมไปถึงการนำไปพูดกับผู้ปกครองหรือผู้ดูแลของเด็ก และไม่ควรนำไปพูดคุยกับบุคลากรและนิสิตนักศึกษาด้วยกัน ยกเว้นการนำไปบอกกับผู้อำนวยการ สนค. ซึ่งมีบทบาทหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้น ๆ โดยตรง

- บุคลากรและนิสิตนักศึกษา จะต้องบอกเล่าข้อมูลซึ่งอาจจะเป็นสิ่งที่น่าเป็นห่วงเกี่ยวกับความปลอดภัยและสวัสดิการของเด็ก ต่อผู้อำนวยการสนค. หรือกรรมการคัมครองเด็ก สนค. ท่านใดท่านหนึ่งโดยตรง

- ในสถานการณ์ที่ไม่จำเป็นจะต้องเปิดเผยตัวเด็ก ข้อมูลควรจะถูกใช้อย่างไม่ต้องกล่าวถึงชื่อเด็ก
- โปรดทราบว่าหากเด็กขอพูดคุยปรับทุกข์เกี่ยวกับปัญหาของพวกเขา บุคลากรและนิสิตนักศึกษา ไม่ควรให้สัญญาว่าจะเก็บไว้เป็นความลับถ้าสิ่งที่เด็กเปิดเผยหรือมีแนวโน้มจะเปิดเผยเกี่ยวข้องกับการล่วงละเมิดที่พวกเขาหรือเด็กคนอื่นจะได้รับความเดือดร้อน

3.2 บทสนทนาในเรื่องที่มีความละเอียดอ่อน

- บุคลากรและนิสิตนักศึกษา จะต้องใช้วิจารณญาณส่วนบุคคลเพื่อสร้างความมั่นใจว่าการสอบถามข้อมูลรายละเอียดหรือคำถามน่าจะไม่มีถูกเข้าใจผิด เด็กทุกคนมีสิทธิ์ที่จะได้ออกเสียง/บอกเล่าเรื่องราวของตน

- การตอบสนองขั้นแรกควรจะเป็นการรับทราบข้อมูลที่เด็กเล่าให้ฟังและสนับสนุนเขา พนักงานควรจะให้เวลากับเด็กได้บอกเล่าเรื่องราวของตนและควรจะไปพิจารณาอย่างจริงจัง

- ในระหว่างการเปิดเผยใด ๆ พยายามที่จะฟังให้เงียบและพยายามที่จะไม่ตกใจหรือแสดงอาการไม่เชื่อ
- พยายามที่จะสงบ ไม่มีการตัดสินและเห็นใจเด็ก อย่าให้คำสัญญาที่คุณไม่สามารถรักษาได้
- ให้ความมั่นใจเท่าที่จะทำได้และบอกเด็กว่าคุณจะทำอย่างไร ให้ความมั่นใจกับเด็กว่าพวกเขากำลังทำในสิ่งที่ถูกต้องแล้วที่มาบอกกับคุณ
- ตอบสนองต่อสิ่งที่เด็กพูดเท่าที่จำเป็นเท่านั้นหรือเท่าที่คุณต้องการข้อมูลเพิ่มเติม อย่าถามคำถามซึ่งนำถามต่อไปด้วยคำถามปลายเปิด อย่าพยายามวิพากษ์วิจารณ์ผู้ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้กระทำความผิด เพราะอาจเป็นสมาชิกในครอบครัวที่เด็กอาจจะมีความผูกพันอยู่ด้วย
- หากมีข้อสงสัยในบทสนทนาใดๆ กับเด็ก บุคลากรและนิสิตนักศึกษาควรบอกเล่าเรื่องบทสนทนาใด ๆ เหล่านี้กับผู้อำนวยการสนค. หรือกรรมการคุ้มครองเด็ก สนค. ท่านใดท่านหนึ่ง

หมวดที่ 4. ผู้เช่า ผู้มาติดต่อและบุคคลภายนอก

4.1 ผู้เช่า / บุคคลภายนอก / ผู้มาติดต่อองค์กรและการเข้าถึงของคนภายนอก

- ไม่ถ่ายรูปรูปหรือบันทึกวิดีโอเด็ก หากไม่ได้รับอนุญาตจากผู้ปกครองของเด็ก
- หลีกเลี่ยงการอยู่กับเด็กตามลำพัง
- ไม่ขอข้อมูลการติดต่อจากเด็ก
- หลีกเลี่ยงการถูกเนื้อต้องตัวเด็ก และเว้นระยะห่างที่เหมาะสม

หมวดที่ 5. สื่อและการติดต่อสื่อสาร

5.1 การถ่ายรูป วิดีโอ และสื่อในการสร้างสรรค์อื่นๆ

- บุคลากรและนิสิตนักศึกษาไม่ควรถ่ายภาพเด็กในลักษณะที่เด็กเสื่อมเสียศักดิ์ศรีและเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวของเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเปิดเผยข้อมูลในสื่ออินเทอร์เน็ต
- การสื่อสารประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับเรื่องของเด็ก ควรใช้รูปภาพเหมาะสม และให้เกียรติกับเด็ก ไม่ใช่เสนอภาพที่ให้เห็นว่าเด็กตกเป็นเหยื่อถูกระทำทารุณกรรม เด็กควรแต่งกายให้มิดชิด และควรหลีกเลี่ยงการใช้รูปภาพที่มีลักษณะท่าทางเป็นเชิงยั่ววนทางเพศ รวมทั้งหลีกเลี่ยงภาษาที่สื่อความสัมพันธ์ในเชิงอำนาจ
- การใช้ภาพของเด็กในเว็บไซต์ของสนค. ควรต้องขออนุญาตอย่างเป็นทางการจากสนค. ซึ่งรับผิดชอบโครงการ และบิดามารดา/ผู้ปกครองของเด็กก่อน การยินยอมควรทำเป็นลายลักษณ์อักษร และอาจเป็นส่วนหนึ่งของเอกสารประกอบซึ่งบิดามารดา/ผู้ปกครองต้องเซ็นอนุญาต
- เมื่อจัดทำเว็บไซต์หรือสื่อสารประชาสัมพันธ์รูปแบบอื่นที่เกี่ยวข้องกับตัวเด็ก สนค. จะไม่ลงข้อมูลส่วนตัวหรือด้านกายภาพที่ผู้อื่นอาจใช้เพื่อหาที่อยู่เฉพาะเจาะจงของเด็ก

5.2 การใช้งานอินเทอร์เน็ต

- ไม่ว่ากรณีใดก็ตาม ห้ามบุคลากรและนิสิตนักศึกษา ใช้เครือข่ายอินเทอร์เน็ตของสนค. ในการค้นหารูปภาพที่ไม่เหมาะสม สื่อลามกเด็ก หรือสะสมภาพลามกอนาจารเด็ก หรือสร้างขึ้น จัดเก็บ หรือเผยแพร่สื่อนี้ ถ้ามีหลักฐาน บุคคลนั้นจะถูกห้ามไม่ให้ทำงานใกล้ชิดกับเด็ก
- ในกรณีที่มีการใช้อุปกรณ์ของสนค. ในการค้นหารูปภาพที่ไม่เหมาะสม รวมถึงสื่อลามกผู้ใหญ่ บุคคลนั้นจะต้องถูกดำเนินการทางวินัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเกิดเหตุการณ์คลิปหลุดไปสู่เด็ก

5.3 สื่อเกี่ยวกับเรื่องทางเพศ

- ท่านต้องหลีกเลี่ยงในการนำเสนอสื่อที่ไม่เหมาะสมต่อเด็ก เช่น ภาพยนตร์ หนังสือ เกมคอมพิวเตอร์ เว็บไซต์ และรูปภาพ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับ ความรุนแรง เพศ เพศสัมพันธ์ การใช้ยาเสพติดหรือภาษาที่ไม่เหมาะสม รวมถึงสื่อลามกอนาจาร
- สื่อที่ต้องหลีกเลี่ยง เช่น เรื่องความรุนแรง เรื่องของเพศ และเพศสัมพันธ์ หรือพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม เรื่องของการพนัน และการใช้สารเสพติด
- ห้ามนำภาพอนาจารเด็กมาใช้ในการศึกษาหรือให้ความรู้ใด ๆ เนื่องจากเป็นการล่วงละเมิดสิทธิและความเป็นส่วนตัวของเด็ก

5.4 สื่อสังคมและการติดต่อออนไลน์กับเด็ก

- บุคลากรและนิสิตนักศึกษา จะต้องไม่สื่อสารกับเด็กหรือเยาวชนในแบบที่อาจจะถูกตีความได้ว่า เป็นการสื่อสารที่มีนัยหรือเร้าอารมณ์ทางเพศ รวมถึงทางวาจา จดหมาย บันทึกรหัส อีเมลล์ โทรศัพท์ การส่งข้อความหรือการติดต่อสัมพันธ์ทางกาย
- การติดต่อกับเด็กนักเรียนผ่านสื่อสังคมออนไลน์อาจจะทำให้เด็กสับสนเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของบุคลากรและนิสิตนักศึกษา ดังนั้น บุคลากรและนิสิตนักศึกษาควรจะติดต่อกับเด็กผ่านทางช่องทางการสื่อสารที่รับการอนุมัติแล้ว โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ในสนค.
- คำขอใช้งานสื่อสังคมออนไลน์ส่วนบุคคลใดๆ สำหรับการเรียนรู้เฉพาะทาง หรือการแนะนำให้คำปรึกษาควรจะต้องขอการอนุมัติผ่านหัวหน้าฝ่ายที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เป็นการโปร่งใส
- ข้อข้องใจเกี่ยวกับความปลอดภัยของบุคลากรและนิสิตนักศึกษา ต่อการติดต่อกับเด็กทางออนไลน์ ควรจะได้รับการรายงานไปถึงผู้อำนวยการ สนค.

5.5 การติดต่อนอกองค์กรและการให้ข้อมูลส่วนบุคคล

- ควรหลีกเลี่ยงในการไปบ้านหรือที่พักอาศัย หรือเชิญเด็กมาเยี่ยมที่บ้านของท่านตามลำพังโดยไม่มีผู้ใหญ่ที่เป็นบุคคลที่สามอยู่ด้วย

หมวดที่ 6. เด็กที่อยู่ในภาวะเปราะบาง

6.1 เด็กที่อยู่ในความเศร้าเสียใจ

- บางคราวที่เด็กที่กำลังเศร้าเสียใจต้องการคำปลอบประโลมและการให้กำลังใจ ซึ่งอาจรวมถึงการถูกเนื้อต้องตัวอย่างเหมาะสมกับอายุของเด็ก บุคลากรและนิสิตนักศึกษา ควรจะมีสติรู้ตัวตลอดเวลาเพื่อที่ว่าการถูกเนื้อต้องตัวเด็กนี้ไม่ดูเป็นการข่มขู่คุกคาม ล่วงเกิน หรืออาจทำให้ผู้พบเห็นเข้าใจผิดได้

- หากบุคลากรและนิสิตนักศึกษา มีความกังวลเกี่ยวกับความจำเป็นในการให้การปลอบประโลมเด็กในลักษณะนี้เป็นเวลาต่อเนื่อง บุคลากรและนิสิตนักศึกษา ควรจะปรึกษาขอคำแนะนำจากผู้อำนวยการสนค. หรือกรรมการคุ้มครองเด็ก สนค. คนใดคนหนึ่ง ในกรณีเช่นนี้จะต้องมีการตัดสินใจว่าเป็นสิ่งที่เหมาะสมหรือไม่ที่จะให้บุคลากรและนิสิตนักศึกษาให้คำแนะนำและปลอบโยนเด็กต่อไปหรือควรจะส่งเด็กให้กับบุคลากรและนิสิตนักศึกษาผู้อื่นที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับเด็กคนนั้น

6.2 เด็กที่ต้องได้รับการดูแลหรือมีปัญหา

- บุคลากรและนิสิตนักศึกษา ที่มีหน้าที่ดูแลเด็กที่มีโรคประจำตัวหรือต้องได้รับการปฐมพยาบาลต้องมั่นใจว่า มีเด็กคนอื่นหรือบุคลากรและนิสิตนักศึกษาคนอื่นอยู่ด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่ความจำเป็นในการจับต้องตัวเด็กอาจจะทำให้เกิดการเข้าใจผิดได้

- เมื่อใดก็ตามที่เป็นไปได้ เจ้าหน้าที่ที่ต้องช่วยเหลือเด็กในเรื่องของการเข้าห้องน้ำ ควรจะมีผู้ใหญ่อีกคนหนึ่งไปด้วย และถ้าเป็นไปได้นักเรียนควรจะได้รับ การส่งเสริมให้เปลี่ยนเสื้อผ้าเอง

6.3 เด็กที่มีความต้องการช่วยเหลือพิเศษในการศึกษาหรือคนพิการ

- บุคลากรและนิสิตนักศึกษาควรตระหนักว่าเด็กที่มีความต้องการความช่วยเหลือพิเศษทางการศึกษาและความพิการมีความซับซ้อนในการป้องกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะของความต้องการพิเศษของเด็กหรือความพิการ อุปสรรคที่เพิ่มขึ้นสามารถเกิดขึ้นได้ ซึ่งทำให้ยากต่อการระบุและรับรู้ถึงอาการการล่วงละเมิด เช่น เด็กอาจจะมีอารมณ์ พฤติกรรม หรือการบาดเจ็บจากการเกี่ยวข้องกับความต้องการของพวกเขา มากกว่าความเป็นจริงที่ว่าพวกเขาอาจจะถูกทำร้าย

- ควรตระหนักว่าเด็กที่ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษอาจได้รับผลกระทบจากพฤติกรรม เช่น การกลั่นแกล้งอย่างไม่เหมาะสม แต่อาจไม่แสดงอาการใดๆ ออกมา เนื่องด้วยความยากลำบากในการสื่อสาร ทำให้เด็กบอกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นได้ยากและอาจทำให้ยากที่จะเอาชนะอุปสรรคดังกล่าวได้ บุคลากรและนิสิตนักศึกษาควรระมัดระวังเป็นพิเศษและรายงานข้อกังวลทั้งหมด และหลีกเลี่ยงการตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับสาเหตุของการบาดเจ็บหรือพฤติกรรมใด ๆ

6.4 การทำร้ายตัวเอง

- หากคุณสงสัยว่านักเรียนเป็นผู้ทำร้ายตนเอง คุณจะต้องรายงานไปยังหัวหน้าการป้องกันที่ได้การแต่งตั้ง ซึ่งจะพิจารณาขั้นตอนต่อไป มีแนวโน้มว่าจะต้องมีการพูดคุยกับนักเรียนที่เกี่ยวข้องและบิดามารดา/ผู้ดูแลของพวกเขา เพื่อยอมรับขั้นตอนการปฏิบัติหรือการส่งต่อไปยังองค์กรที่ดูแลนักเรียนได้

หมวดที่ 7. กิจวัตรประจำวัน

7.1 สถานการณ์ที่อยู่กันเพียงสองต่อสอง

- ถ้าบุคลากรและนิสิตนักศึกษาอยู่ในห้องกับเด็กตามลำพัง (กล่าวคือ ในห้องพัก การเข้าค่าย และการไปทัศนศึกษา) ต้องเปิดประตูทิ้งไว้หรือออกไปในที่มีผู้คนพลุกพล่าน กรณีที่สามารถทำได้และเห็นว่าเหมาะสม

7.2 การอาบน้ำและเปลี่ยนเสื้อผ้า

- บุคลากรและนิสิตนักศึกษา ควรจะหลีกเลี่ยงการถูกเนื้อต้องตัวใด ๆ ในขณะที่เด็กไม่ได้สวมเสื้อผ้า
- บุคลากรและนิสิตนักศึกษา ควรจะหลีกเลี่ยงพฤติกรรมที่ล่วงล้ำทางสายตาระหว่างที่อยู่ในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า
- บุคลากรและนิสิตนักศึกษา ไม่ควรเปลี่ยนเสื้อผ้าในที่เดียวกับเด็ก
- บุคลากรและนิสิตนักศึกษา ควรอาบน้ำและเปลี่ยนเสื้อผ้า ในที่ที่จัดไว้สำหรับบุคลากรและนิสิตนักศึกษา เท่านั้น

7.3 การจัดกิจกรรม

- บุคลากรและนิสิตนักศึกษา ที่มีหน้าที่รับผิดชอบต่อเด็กในองค์กร ในกิจกรรมฯลฯ โดยตรง ซึ่งต้องคำนึงถึงกิจกรรมทุกกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับเด็กนั้นต้องอยู่บนพื้นฐานความปลอดภัยจากการล่วงละเมิดทุกรูปแบบ รวมถึงความปลอดภัยต่อร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และจิตวิญญาณ
- เมื่อท่านจัดกิจกรรมใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเด็ก ควรมีการจัดผู้ดูแลอย่างชัดเจนและเหมาะสม รวมถึงจำนวนที่สอดคล้องกับจำนวนของเด็ก เพศ วัย และกิจกรรมที่เด็กปฏิบัติ
- ควรมีรายชื่อ ที่อยู่ และข้อมูลที่เกี่ยวข้องของเด็กทุกคนที่สามารถติดต่อได้ในกรณีฉุกเฉิน
- ควรมีการประเมินผลในเรื่องของการคุ้มครองเด็กในสนค. ทุกปีการศึกษา
- เมื่อท่านจะจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับเด็ก ท่านควรคิดถึงความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นและส่งผลกระทบต่อเด็กได้ และจะต้องมีการวางแผนเพื่อจะป้องกันอันตรายก่อนที่จะจัดกิจกรรมนั้น ๆ โดยคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้
 - อันตรายจากไฟไหม้และมีการหนีไฟอย่างปลอดภัย
 - อุบัติเหตุจากการจมน้ำ
 - บุคคลที่ไม่สบาย และสามารถติดต่อกับผู้อื่นได้ ควรงดกิจกรรมดังกล่าว
 - การบาดเจ็บที่อาจเกิดขึ้นจนนำมาสู่การสูญเสียอวัยวะ

- กิจกรรมและสนทนาการที่จะจัดให้กับเด็กนั้นควรคำนึงถึงความเหมาะสมในเรื่องของเพศ วัย เชื้อชาติ ความบกพร่องทางร่างกาย ฐานะ สภาพครอบครัว เพราะสิ่งเหล่านี้สามารถเป็นการปลุกฝังค่านิยมในเด็กได้ หากมีความไม่เหมาะสมกับเด็กจะนำมาสู่การสร้างปมด้อยให้กับเด็ก
- การจัดกิจกรรมที่ต้องปล่อยเด็กไว้ตามลำพัง หรือไปในสถานที่ที่ผู้จัดกิจกรรมไม่สามารถควบคุมได้ หรือไม่ได้อยู่ในสายตา ผู้จัดกิจกรรมควรคำนึงถึงว่ากิจกรรมนั้นเป็นกิจกรรมที่มีความเสี่ยงต่ออันตรายที่เด็กจะได้รับ
- ห้ามจัดกิจกรรมที่นำมาซึ่งความอับอายที่มีต่อเด็ก เช่น การถอดเสื้อผ้าหรือการแสดงออกท่าทางที่ไม่เหมาะสมในเรื่องของเพศ ความพิการทางร่างกายหรือสมอง รวมถึงการจัดการประกวดเด็กในทางที่ไม่เหมาะสมตามวัยและเพศหรือมีจุดมุ่งหมายไปในทางอนาจาร
- ห้ามจัดกิจกรรมที่เชิญชวนให้เด็กมีความสนใจที่จะดื่มสุรา เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ บุหรี่ และสิ่งเสพติดทุกประเภท
- สถานที่ที่จัดกิจกรรมควรเป็นสถานที่ที่มีอาณาเขตอย่างชัดเจน
- กิจกรรมที่จัดจะต้องอยู่ในสายตาของผู้จัดกิจกรรมตลอดเวลา
- ควรมีการจัดผู้ดูแลและผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับยาอย่างถูกต้องในสถานที่ที่จัดกิจกรรมนั้น ๆ
- ไม่ควรให้เด็กกินยาโดยที่ไม่ได้แจ้งผู้ปกครองให้รับทราบ (นอกจากกรณีฉุกเฉิน)
- เมื่อเด็กเข้าร่วมกิจกรรมจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทราบข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเด็กโดยเฉพาะประวัติการแพ้ยา แพ้อาหารบางชนิด หรือโรคประจำตัว

7.4 การลากลับบ้านของเด็ก

- บุคลากรที่รับผิดชอบดูแลการลากลับบ้านของเด็ก จะต้องแจ้งให้ผู้อำนวยความสะดวก สนค. รับทราบทุกครั้ง ที่เด็กลากลับบ้าน และประสานงานให้ผู้ปกครองเด็กมารับทราบ

7.5 การพาเด็กไปนอกสถานที่

- กิจกรรมที่นำเด็กไปนอกสถานที่ ทัศนศึกษา หรือค่าย ควรจะมีเอกสารที่แจ้งไปยังผู้ปกครองของเด็ก โดยชี้แจงถึงสถานที่ กิจกรรม วันและเวลาอย่างละเอียด เพื่อให้ผู้ปกครองรับรู้ และอนุญาตอย่างถูกต้อง ในการจัดกิจกรรมนอกสถานที่ ควรจะให้ผู้ปกครองของเด็กมีส่วนร่วมในการดูแลด้วย
- พนักงานขับรถต้องมีใบอนุญาตขับขี่อย่างถูกต้องตามกฎหมายจราจร มีประสบการณ์ในการขับขี่และมีความรับผิดชอบ
- ยานพาหนะที่ใช้ต้องมีสภาพที่ปลอดภัย มีมาตรฐานตรงตามกรมการขนส่งกำหนด และต้องคำนึงถึงจำนวนของผู้ที่โดยสารเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพยานพาหนะที่ใช้
- หลีกเลี่ยงการเดินทางกับเด็กตามลำพังโดยเฉพาะช่วงเวลากลางคืน (ยกเว้นกรณีฉุกเฉิน เช่น การเกิดอุบัติเหตุกับเด็ก) และไม่พาเด็กไปในที่ลับตาผู้คน

7.6 การเข้าค่ายพักแรม / ค่ายคืนนอกสถานที่

- กิจกรรมที่นำเด็กไปนอกสถานที่ ที่สถานศึกษา หรือค่าย ควรจะมีเอกสารที่แจ้งไปยังผู้ปกครองของเด็ก โดยชี้แจงถึงสถานที่ กิจกรรม วันและเวลาอย่างละเอียด เพื่อให้ผู้ปกครองรับรู้และอนุญาตอย่างถูกต้องในการจัดกิจกรรมนอกสถานที่ ควรจะให้ผู้ปกครองของเด็กมีส่วนร่วมในการดูแลด้วย
 - กิจกรรมที่เด็กต้องเข้าค่ายพักแรม ควรจะต้องปฏิบัติดังนี้
 - แจ้งรายละเอียดในกิจกรรม และรายการต่าง ๆ ให้ผู้ปกครองของเด็กทราบ และต้องได้รับความยินยอมโดยการมีการยืนยันด้วยเอกสาร หรือใบตอบรับที่จัดทำขึ้น
 - ให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการเป็นอาสาสมัครหรือกรรมการ ในการจัดกิจกรรมที่เกิดขึ้นนั้น ๆ
 - สถานที่ที่จะจัดค่ายพักแรมในส่วนของห้อง ควรแยกในส่วนของผู้ชายผู้หญิงอย่างชัดเจน และควรมีผู้ใหญ่ในการควบคุมในห้องนอนอย่างน้อย 2 คน โดยคำนึงถึงเพศที่เหมาะสม
 - ผู้ใหญ่ที่ควบคุมในห้องนอนนั้น ควรนอนอยู่ห่างจากเด็ก แต่ต้องสามารถมองเห็นและดูแลเด็กได้
 - ควรจะทราบถึงโรคประจำตัวของเด็กที่เข้าร่วมกิจกรรม เพราะโรคประจำตัวบางชนิดอาจจะไม่เหมาะกับกิจกรรมบางชนิด เช่น กีฬาบางชนิดกับเด็กที่เป็นโรคหัวใจ
 - สถานที่ทุกที่ควรจะต้องคำนึงถึงความเป็นส่วนตัวของผู้เข้าค่าย เช่น ห้องอาบน้ำ ห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า หรือที่ตากเสื้อผ้า หากในกรณีเด็กไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ เนื่องจากเป็นเด็กเล็ก หรือเด็กที่ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษ หรือเด็กที่ไม่สบาย ควรจะมีการแจ้งบุคคลที่เกี่ยวข้องให้รับทราบ

7.7 การปกป้องและสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ

- เมื่อท่านจะจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับเด็ก ท่านควรคิดถึงความเสี่ยงที่อาจจะเกิดขึ้น และส่งผลกระทบต่อเด็กได้ และจะต้องมีการวางแผนเพื่อจะป้องกันอันตราย ก่อนที่จะจัดกิจกรรมนั้น ๆ โดยคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้
 - อันตรายจากไฟไหม้และมีการหนีไฟอย่างปลอดภัย
 - อุบัติเหตุจากการจมน้ำ
 - บุคคลที่ไม่สบาย และสามารถติดต่อกับผู้อื่นได้ ควรงดกิจกรรมดังกล่าว
 - การบาดเจ็บที่อาจเกิดขึ้นจนนำมาสู่การสูญเสียอวัยวะ
- สถานที่ที่จัดกิจกรรมควรเป็นสถานที่ที่มีอาณาเขตอย่างชัดเจน
- กิจกรรมที่จัดจะต้องอยู่ในสายตาของผู้จัดกิจกรรมตลอดเวลา

หมวดที่ 8. ระเบียบวินัย

8.1 การลงโทษ / จัดความประพฤติ

- หาก สนค. มีกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับเด็ก ห้ามลงโทษด้วยวิธีที่ใช้ความรุนแรงต่อเด็ก ไม่ว่าจะทางร่างกาย และจิตใจ หรือด้วยวิธีการใด ๆ
 - เมื่อความประพฤติของเด็กจะต้องถูกปรับเปลี่ยน เพื่อความเป็นอยู่ที่ปลอดภัยของตัวเด็กและผู้อื่นเป็นสิ่งที่สำคัญที่ต้องคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้

- ต้องมีกระบวนการตักเตือนก่อนที่จะมีการลงโทษ
- ต้องอธิบายให้เด็กทราบถึงเหตุผลที่จะลงโทษ
- เปิดโอกาสให้เด็กได้ชี้แจงถึงเหตุผลที่เขากระทำ
- การลงโทษต้องคำนึงถึงความเหมาะสมในสถานการณ์ที่เกิดขึ้น โดยเหมาะสมกับเพศและวัยของเด็ก

เด็ก

- ไม่ควรใช้วิธีการที่รุนแรงในการลงโทษต่อเด็ก
- ไม่ควรใช้วิธีที่ทำให้เด็กได้รับความอับอาย บาดเจ็บ หรือสูญเสียอวัยวะ
- ไม่ควรลงโทษเด็กโดยการทิ้งเด็กไว้ลำพังเพียงคนเดียว เช่น ชังไว้ในห้องน้ำหรือสถานที่อื่น ๆ
- ไม่ควรจับตัวเด็กด้วยความรุนแรงนอกจากสิ่งที่เขากระทำมีผลต่อตนเองและผู้อื่น แต่ถ้าหากมีความจำเป็นที่จะต้องกระทำ ควรมีการบันทึกและรายงานต่อผู้ปกครองของเด็กให้รับทราบ

8.2 การชมเชย / กลั่นแกล้ง

- ห้ามรังเกียจ หรือจงใจดูหมิ่น เหยียดหยาม เยาะเย้ย ถากถาง คุกคาม หรือดูถูกผู้เยาว์

8.3 ยาเสพติด

- ห้ามสูบบุหรี่ กัญชาหรือใช้ผลิตภัณฑ์ยาสูบต่อหน้าเด็ก ขณะพำนักอยู่ใน สนค.
- ห้ามเสพหรือขายยาเสพติดที่ผิดกฎหมาย หรือใช้ยาเสพติดเกินกว่าที่กำหนดไว้ ขณะเมื่อกำลังทำงาน หรือขณะพำนักอยู่ใน สนค.

8.4 การทะเลาะวิวาท

- ดำเนินการตามระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ
- จัดให้มีหน่วยเคลื่อนที่เร็วเพื่อเข้าระงับเหตุกรณีที่มีเหตุทะเลาะวิวาทโดยประสานงานกับเจ้าหน้าที่

ตำรวจ

- ประสานแจ้งผู้ปกครองนักเรียน ผู้ก่อเหตุ ผู้ได้รับบาดเจ็บ ให้ผู้ปกครองเด็กทราบและจัดเจ้าหน้าที่ดูแล โดยรายงานให้ผู้อำนวยความสะดวกรับทราบตามลำดับ

8.5 อบายมุข

- กำหนดให้ สนค. เป็นเขตปลอดอบายมุขทุกประเภท
- ห้ามดื่มหรืออยู่ภายใต้อิทธิพลของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ขณะกำลังทำงานหรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับ

เด็ก

- ห้ามอนุญาตให้เด็กดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ สูบยาสูบ ผลิตภัณฑ์จากกัญชา หรือเสพสารเสพติดที่ผิดกฎหมายใด ๆ

- ห้ามบุคลากรและนิสิตนักศึกษาชักนำหรือพาเด็ก ๆ ไปในสถานที่ที่ไม่เหมาะสม เช่น สถานบันเทิงประเภทต่าง ๆ หรือนำเด็กไปนอกสถานที่โดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้อำนวยการ สนค.

8.6 พฤติกรรมผู้สวาระหว่างบุคลากรและเด็ก

- รักษาขอบเขตและระยะห่างที่ชัดเจนระหว่างเด็ก และบุคลากรและนิสิตนักศึกษา ถ้าบุคลากรและนิสิตนักศึกษาพบว่าเป็นการไม่เหมาะสม หรือเด็กได้แสดงให้เห็นว่าให้ความสนใจตัวเอง (เธอ) เป็นพิเศษ เขา (เธอ) ต้องรายงานสถานการณ์ดังกล่าวให้ผู้ผู้อำนวยการสนค. เพื่อนำเรื่องเข้าพิจารณาในที่ประชุมกรรมการคุ้มครองเด็ก สนค. เพื่อมีมาตรการต่อไป
- ห้ามบุคลากรและนิสิตนักศึกษามีพฤติกรรมผู้สวากับเด็ก ไม่ว่าจะเป็นการให้ความสนใจตัวเอง (เธอ) เป็นพิเศษ จนทำให้บุคคลอื่นเข้าใจผิดได้ หากพบว่ามีพฤติกรรมเช่นนั้น จะถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง และดำเนินการลงโทษสูงสุดตามระเบียบสนค.

หมวดที่ 9. ระเบียบปฏิบัติอย่างมืออาชีพ

9.1 การประเมินความเสี่ยง

- ผู้บริหารมีหน้าที่ประเมินความเสี่ยงด้านประเด็นการคุ้มครองเด็กในการดำเนินงานทุกโครงการและดำเนินการเป็นขั้นตอนตามที่จำเป็นเพื่อลดโอกาสที่ความเสี่ยงจะเกิดขึ้นกับเด็ก
- สิ่งสำคัญคือบุคลากรและนิสิตนักศึกษาทุกคนและบุคลากรซึ่งปฏิสัมพันธ์กับเด็กโดยตรง ต้องมีความตระหนักถึงสถานการณ์ซึ่งอาจมีความเสี่ยงด้านประเด็นการคุ้มครองเด็กและจัดการความเสี่ยงดังกล่าว (ลดโอกาสที่ความเสี่ยงดังกล่าวจะเกิดขึ้น)

9.2 ข้อปฏิบัติตนของเจ้าหน้าที่

- บุคลากรและนิสิตนักศึกษาทุกคน คณะกรรมการผู้อำนวยการ/คณะกรรมการที่ปรึกษา และบุคลากรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องต้องเข้าใจนโยบายและเกณฑ์มาตรฐานเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กของทางองค์กร รวมถึงเซ็นรับทราบเป็นลายลักษณ์อักษร และพวกเขาควรได้รับการแจ้งให้ทราบ หากองค์กรมีการเปลี่ยนแปลงนโยบายในภายหลัง
- บุคลากรและนิสิตนักศึกษา รวมทั้งอาสาสมัคร และผู้แทนขององค์กรต้องมีความคุ้นเคยกับนโยบายคุ้มครองเด็ก รวมถึงตระหนักต่อปัญหาการล่วงละเมิดและความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นกับเด็ก
- สิ่งสำคัญสำหรับบุคลากรและนิสิตนักศึกษาที่มีปฏิสัมพันธ์กับเด็กโดยตรง คือ ต้องคุยกับเด็กๆ เรื่องปฏิสัมพันธ์ที่พวกเขามีกับเจ้าหน้าที่หรือผู้ใหญ่คนอื่น ๆ และสนับสนุนให้เด็ก ๆ แจ้งให้ทางองค์กรทราบหากมีข้อกังวล
- สิ่งสำคัญสำหรับบุคลากรและนิสิตนักศึกษาที่มีปฏิสัมพันธ์กับเด็กโดยตรง คือ ต้องสร้างให้เด็กมีศักยภาพในการคุ้มครองตัวเอง ซึ่งทำได้โดยสอนเด็ก ๆ เรื่องสิทธิของพวกเขา การกระทำที่ยอมรับได้และยอมรับไม่ได้ รวมถึงสิ่งที่พวกเขาสามารถทำได้หากเกิดปัญหา

- บุคลากรและนิสิตนักศึกษาที่มีหน้าที่สร้างสภาพแวดล้อมซึ่งส่งเสริมให้เด็ก ๆ เข้าใจและสามารถระบุได้ว่าการกระทำซึ่งไม่เหมาะสมเป็นอย่างไร และให้พวกเขาสามารถพูดคุยเรื่องสิทธิและข้อกังวลของตนได้อย่างเปิดเผย

- เด็กทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการคุ้มครอง ได้รับความเคารพจากทุกคน และให้ความสำคัญในการรับฟังเขาเหล่านั้น โดยเห็นถึงความสำคัญในความต้องการของเขา เมื่อสนค. จัดกิจกรรมต่าง ๆ ถึงแม้ว่าเป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อเด็กโดยเฉพาะ ก็ต้องคำนึงถึงการเรียนรู้และการรับรู้ ซึ่งรวมถึงความปลอดภัยของเด็กเป็นสำคัญ

- บุคลากรและนิสิตนักศึกษาสนค. ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพันธกิจเด็กจำเป็นจะต้องมีความซื่อสัตย์เป็นส่วนสำคัญ

- บุคลากรและนิสิตนักศึกษา สนค. จะปฏิบัติตามกฎระเบียบ หากพิสูจน์ได้ว่าบุคลากรและนิสิตนักศึกษา ทำผิดกฎและขัดต่อนโยบายคุ้มครองเด็ก จะดำเนินการทางวินัยและระเบียบของ สนค. โดยทันที

- หากพบข้อสงสัยใดๆ ให้คณะกรรมการคุ้มครองเด็ก สนค. ดำเนินตามขั้นตอนและรายงานต่อคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องโดยทันที

- ต้องเข้าใจและยอมรับข้อจำกัดในความสามารถของท่าน ท่านไม่ควรปฏิบัติงานในหน้าที่ที่ท่านไม่เคยมีความเข้าใจ ไม่เคยปฏิบัติ หรือได้รับการอบรมมาก่อน เช่น การให้คำปรึกษาในเชิงจิตเวช การปฐมพยาบาล หรือการนำเด็กไปทำกิจกรรมที่มีความเสี่ยง การป้อนยา การว่ายน้ำ กีฬาบางประเภทที่มีความอันตราย แต่ถ้าท่านมีความจำเป็นดำเนินกิจกรรมเหล่านี้ ท่านควรจะปรึกษาผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ที่มีความชำนาญในด้านนั้น

- แม้ว่าจะมีความจำเป็นที่ท่านจะต้องสร้างความสัมพันธ์อันดีกับเด็ก แต่ท่านก็ต้องระมัดระวังที่จะไม่ให้เด็กจำเป็นจะต้องพึ่งพาอาศัยท่านมากเกินไป

- ท่านจะต้องสนับสนุนให้เด็กมีความสามารถในการเป็นผู้นำ

- บุคลากรและนิสิตนักศึกษา จะต้องไม่ว่าจ้างเด็กให้ทำงานส่วนตัว เช่น จ้างให้ “ช่วยงานบ้าน” หรือให้ที่พักอาศัยแก่เด็กในบ้านพักของตน ถึงแม้ว่าการว่าจ้างเด็กให้ช่วยงานบ้านจะเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ในท้องถิ่นนั้น ๆ และเด็กได้ประโยชน์ก็ตาม เพราะว่าการว่าจ้างดังกล่าวอาจนำไปสู่ความเข้าใจผิด และไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์และความพยายามขององค์กรในการรณรงค์ต่อต้านการใช้แรงงานเด็ก

การรายงานและส่งต่อข้อมูล (เมื่อสงสัยหรือเกิดกรณีล่วงละเมิด)

การรายงานและส่งต่อข้อมูล (เมื่อสงสัยหรือเกิดกรณีล่วงละเมิด)

หมวดที่ 1. การรายงานในกรณีสงสัยหรือเกิดการล่วงละเมิดเด็ก

แนวทางการตอบสนองต่อเด็กในกรณีที่เด็กเปิดเผยว่าตัวเองหรือเพื่อนถูกกระทำรุนแรง/ล่วงละเมิด

1.1 การจัดการกับการเปิดเผยข้อมูล

หลักการทั่วไป

หากเด็กเด็กขอพูดคุยปรึกษาเกี่ยวกับปัญหาของเขากับครูหรือบุคลากรท่านใดไม่ควรให้สัญญาว่าจะเก็บไว้เป็นความลับ ถ้าสิ่งที่เด็กเปิดเผยหรือมีแนวโน้มที่จะเปิดเผยเกี่ยวข้องกับการล่วงละเมิดที่ได้รับ ครูหรือบุคลากรควรให้ข้อมูลนี้เป็นคำเตือนก่อนพูดคุยกับเด็ก โดยคำแนะนำต่อไปนี้อยู่หลักการปฏิบัติที่สำคัญสำหรับครูและบุคลากรทุกท่าน ดังนี้

1. รับฟัง

บุคลากรและนิสิตนักศึกษาควรหยุดและฟังเด็กที่ต้องการพูดเพื่อปรึกษา โดยต้องให้เวลากับเด็ก ในระหว่างการเปิดเผยใด ๆ พยายามที่จะฟังให้เงียบและพยายามที่จะไม่ตกใจหรือแสดงอาการว่าไม่เชื่อในสิ่งที่เด็กพูด ถ้าในกรณีที่บุคลากรและนิสิตนักศึกษานั้นไม่ว่างในขณะที่เด็กขอพูดคุยด้วย สามารถบอกเด็กได้ว่าให้ไปพบได้อย่างเร็วที่สุด

2. สร้างความมั่นใจ

บุคลากรและนิสิตนักศึกษาควรควบคุมตัวเองให้สงบ ไม่ตัดสิน แสดงให้เด็กเห็นถึงความเห็นอกเห็นใจ ให้ความมั่นใจกับเด็กว่าเด็กกำลังทำในสิ่งที่ถูกต้องแล้วที่บอกกับคุณในเรื่องนี้ ให้ความมั่นใจเท่าที่ทำได้และบอกเด็กว่าคุณจะอย่างไรต่อไปกับเรื่องนี้แต่จะต้องไม่ให้คำสัญญาที่ไม่สามารถรักษาไว้ได้กับเด็ก

3. ตอบสนอง

บุคลากรและนิสิตนักศึกษาควรตอบสนองต่อสิ่งที่เด็กพูดเท่าที่จำเป็นเท่านั้นและเท่าที่ต้องการข้อมูลเพิ่มเติม ไม่ควรถามคำถามชี้แนะแต่ควรถามต่อไปด้วยคำถามปลายเปิด เช่น "มีอะไรที่หนูอยากบอกพี่อีกไหม?" เป็นต้น และไม่ควรวิพากษ์วิจารณ์ผู้ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้กระทำความผิดเพราะอาจเป็นคนที่เด็กผูกพันหรือไวใจ

4. บันทึก

บุคลากรและนิสิตนักศึกษาควรจดบันทึกย่อเกี่ยวกับสิ่งที่เด็กพูดในระหว่างการสนทนา แต่ถ้าไม่สามารถทำได้ให้จดบันทึกไว้โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้และภายใน 24 ชั่วโมง นอกจากนั้นจะต้องตรวจสอบว่าได้บันทึกสิ่งที่เด็กพูดไว้และไม่ใช่การตีความในสิ่งที่เด็กพูดด้วยตนเอง พร้อมทั้งบันทึกวัน เวลา และสถานที่ไว้เพิ่มเติมด้วย

1.2 คำอธิบายว่าด้วยเรื่องการรายงานในกรณีสงสัยหรือเกิดการล่วงละเมิดเด็ก

เมื่อเกิดกรณีสงสัยหรือเกิดการล่วงละเมิดเด็กขึ้นให้ดำเนินการดังนี้

- ให้มีผู้รับผิดชอบรายงานผู้บริหารทราบ และรายงานตามลำดับชั้น
- นำเด็กเข้าสู่การช่วยเหลือบำบัด รักษาโดยแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อดูแลติดตามอย่างใกล้ชิด และต่อเนื่อง
- ประสานผู้ปกครองเพื่อให้ความช่วยเหลือดูแล
- เชิญเพื่อนสนิทของเด็กมาพูดคุยสอบถามข้อมูล/ข้อเท็จจริง และผู้ที่เกี่ยวข้องกับปัญหา
- เชิญนักสังคมสงเคราะห์/นักจิตวิทยา มาพูดคุยกับเด็กเพื่อปรับสภาพจิตใจ
- ส่งเด็กเข้ารับการตรวจรักษา และให้ยาป้องกันการตั้งครรภ์/หรือการติดเชื้อ
- ให้ผู้ปกครองแจ้งความดำเนินคดีและให้คำแนะนำผู้ปกครองในการปรึกษากับนักสังคมสงเคราะห์ของกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ สำนักงานอัยการ คดีเด็ก เยาวชนและครอบครัว และตำรวจ
- ปกปิดข้อมูลและสถานการณ์ของเด็กให้เป็นความลับ
- กรณีจำเป็นต้องได้รับการฟื้นฟูสภาพจิตใจ

1.3 แผนผังขั้นตอนการรายงานในกรณีสงสัยหรือเกิดการล่วงละเมิดเด็ก



1.4 แบบฟอร์มการรายงานในกรณีสงสัยหรือเกิดการล่วงละเมิดเด็ก

แบบฟอร์มการรายงานกรณีเกิดข้อสงสัยหรือเกิดการล่วงละเมิด

ชื่อเด็ก		
ที่อยู่		
วัน/เดือน/ปีเกิด		
เด็กทราบหรือไม่ว่ามีการบันทึก	<input type="radio"/> ทราบแล้ว	<input type="radio"/> ยังไม่ทราบ
หากไม่ทราบเพราะเหตุใด		
ลงชื่อผู้แจ้ง/ลายเซ็น		
วันที่/เวลา		
วิตกกังวลเกี่ยวกับ		
เริ่มต้นการดำเนินการ		
การติดตาม	ลงชื่อผู้แจ้ง/ลายเซ็น	
ข้อสรุป/ผลลัพธ์	ลงชื่อผู้แจ้ง/ลายเซ็น	

หมวดที่ 2. การกล่าวหาบุคลากรและนิสิตนักศึกษา

2.1 การจัดการข้อกล่าวหาที่มีขึ้นต่อบุคลากรและนิสิตนักศึกษา

1. เด็กสามารถยื่นข้อกล่าวหาเกี่ยวกับการกระทำทารุณได้และผู้ใหญ่ที่เกี่ยวข้องสามารถยื่นเรื่องแทนได้
2. จะต้องนำข้อกังวลเกี่ยวกับพฤติกรรมของบุคลากรและนิสิตนักศึกษาหรือข้อกล่าวหาเกี่ยวกับการกระทำทารุณต่อบุคลากรและนิสิตนักศึกษานั้นแจ้งต่อผู้อำนวยการทันที โดยผู้อำนวยการจะดำเนินการในสิ่งที่เห็นว่าจำเป็นโดยทันที
3. กระบวนการจัดการข้อกล่าวหาจะต้องเกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมและสอดคล้องกัน โดยให้ความคุ้มครองเด็กและปกป้องความปลอดภัยของผู้ที่ถูกกล่าวหาด้วย ทั้งนี้ สนค. จะต้องเก็บรักษาความลับและป้องกันมิให้มีการนำไปเปิดเผยต่อสาธารณะในขณะที่ข้อกล่าวหานี้กำลังอยู่ระหว่างการสืบสวนหรือการพิจารณา
4. ผู้อำนวยการและคณะกรรมการคุ้มครองเด็กจะสืบสวนและจัดการข้อกล่าวหาที่ไม่มีเหตุอันสมควรที่มีขึ้นต่อบุคลากรและนิสิตนักศึกษา
5. ถ้าบุคลากรและนิสิตนักศึกษามีข้อกังวลที่ไม่เป็นเรื่องร้ายแรงเกี่ยวกับบุคลากรและนิสิตนักศึกษานานอื่นให้นำเรื่องแจ้งต่อตัวแทนคณะกรรมการคุ้มครองเด็ก สนค. ถ้าข้อกังวลดังกล่าวเป็นเรื่องร้ายแรงควรนำเรื่องแจ้งต่อผู้อำนวยการ
6. กรณีที่มีข้อกังวลต่อผู้อำนวยการควรนำเรื่องแจ้งต่อประธานคณะกรรมการดำเนินงาน สนค. ทั้งนี้ ข้อกังวลหรือข้อกล่าวหาที่มีขึ้นต่อผู้อำนวยการจะต้องแจ้งเรื่องโดยที่ไม่ต้องบอกกล่าวให้บุคคลที่เกี่ยวข้องดังกล่าวทราบแต่อย่างใด

2.2 ประเภทข้อกล่าวหา

- ก. **ยืนยันแล้ว** : มีหลักฐานบ่งชี้เพียงพอในการพิสูจน์ข้อกล่าวหานั้น
- ข. **เป็นเท็จ** : มีหลักฐานเพียงพอในการพิสูจน์หักล้างข้อกล่าวหานั้น
- ค. **ไม่มีเหตุผลอันสมควร** : มีหลักฐานที่ชัดเจนในการพิสูจน์ว่ามีการกระทำเพื่อหลอกลวงโดยไตร่ตรองไว้ก่อนและข้อกล่าวหานั้นเป็นเท็จโดยสิ้นเชิง
- ง. **ไม่มีมูลความจริง** : ไม่มีหลักฐานหรือหลักเกณฑ์อันเหมาะสมรองรับข้อกล่าวหาที่สร้างขึ้น นอกจากนี้ อาจชี้ให้เห็นได้ว่าผู้ยื่นข้อกล่าวหาเข้าใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นผิด หรือมีสิ่งผิดพลาดเกิดขึ้นเกี่ยวกับสิ่งที่เขาเห็นหรืออาจไม่ทราบเหตุการณ์ทั้งหมด
- จ. **ไม่มีการพิสูจน์** : ลักษณะนี้จะต่างจากข้อกล่าวหาเท็จ ซึ่งจะหมายความว่าไม่มีหลักฐานเพียงพอมาพิสูจน์ หรือพิสูจน์หักล้างข้อกล่าวหานั้น ดังนั้น คำดังกล่าวไม่มีความหมายโดยนัยเป็นความผิดหรือการเป็นผู้บริสุทธิ์

2.3 การคุ้มกันและขั้นตอนในการยืนยันความบริสุทธิ์

1. บุคลากรและนิสิตนักศึกษาที่รู้สึกกังวลเกี่ยวกับการกระทำของเพื่อนร่วมงานเพื่อนร่วมหอพัก บุคลากรและนิสิตนักศึกษาท่านนั้นอาจกังวลว่าเข้าใจสถานการณ์ผิดและอาจสงสัยว่าการแจ้งเรื่องจะเป็นผลเสียต่อเพื่อนหรือเพื่อนร่วมงานหรือไม่ ทั้งนี้ บุคลากรและนิสิตนักศึกษาทุกคนต้องระลึกเสมอว่าสวัสดิภาพของเด็กเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง สนค. จะให้การคุ้มกันและมีขั้นตอนในการยืนยันความบริสุทธิ์อยู่โดยบุคลากรและนิสิตนักศึกษาสามารถขอเก็บข้อกังวลหรือข้อกล่าวหาอันเป็นความลับได้และขอให้ดำเนินการสอบสวน รายละเอียดเป็นการส่วนตัว

2. ใน สนค.อาจมีโอกาที่จะเกิดความผิดพลาดในการปกป้องคุ้มครองเด็กหรือพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ขึ้นได้ แต่จะต้องไม่มีการเพิกเฉยต่อเรื่องดังกล่าวและต้องมีการพิสูจน์พร้อมทั้งแก้ไขปัญหาอันโดยเร็วเพื่อให้เกิดผลดีต่อ สนค. บุคลากร และเหนือสิ่งอื่นใดคือเด็ก

3. สนค. ตระหนักดีว่าบุคลากรและนิสิตนักศึกษามักจะเป็นบุคคลแรกที่สงสัยหรือทราบว่ามีสิ่งผิดปกติเกิดขึ้น ดังนั้น จึงมีหน้าที่จัดการข้อกังวลเกี่ยวกับการปกป้องเด็กอย่างเหมาะสมและเป็นมืออาชีพ นอกจากนี้ สนค. ยังตระหนักดีว่ามีเหตุผลมากมายที่บุคลากรและนิสิตนักศึกษามักรู้สึกกังวลที่จะพูดถึงข้อกังวลดังกล่าว นั้นเป็นเหตุผลที่ สนค. จะคอยสนับสนุนบุคลากรและนิสิตนักศึกษาทุกคนที่ “ออกมาพูด” เกี่ยวกับข้อกังวลที่พวกเขาได้อยู่เสมอ

4. ในการเปิดเผยเรื่องราวใน สนค. นั้น ท่านต้องทำด้วยความสุจริตใจเท่านั้น กล่าวคือด้วยความเชื่ออย่างสัตย์จริงเกี่ยวกับข้อกังวลที่ท่านยื่นเรื่องมา ทั้งนี้ ตามนโยบายและหลักปฏิบัติแล้ว สนค. พยายามส่งเสริมให้ท่านยื่นข้อกังวลเป็นการภายใน ซึ่งท่านสามารถนำเรื่องยื่นต่อคณะกรรมการคุ้มครองเด็ก สนค. บุคลากร และนิสิตนักศึกษาคนใดคนหนึ่งภายใน สนค. หรือยื่นต่อผู้อำนวยการโดยตรง โดยจะมีการเก็บข้อกังวลของท่านไว้เป็นความลับ นอกจากนี้ สนค. จะสืบสวนข้อกังวลของท่านให้เป็นผลในทันทีและจะแจ้งผลการสืบสวนให้ทราบโดยเร็วที่สุด

5. หากบุคลากรและนิสิตนักศึกษาแจ้งเรื่องการกระทำทารุณเด็กและเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับบุคลากรและนิสิตนักศึกษาในโรงเรียน ซึ่งภายหลังมีการตัดสินว่าไม่เป็นความจริง บุคลากรและนิสิตนักศึกษาท่านนั้นไม่ต้องรับผิดชอบใด ๆ เว้นแต่บุคลากรและนิสิตนักศึกษาท่านนั้นจงใจให้ข้อมูลที่เป็นเท็จและมีเจตนาให้ผู้อื่นได้รับความเสียหาย ก็จะทำให้บุคลากรและนิสิตนักศึกษาถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย

หมวดที่ 3. ข้อกล่าวหาของเด็กต่อเด็กคนอื่น (การทารุณกรรมระหว่างเด็ก)

ในกรณีที่มีข้อกล่าวหาว่าเด็กคนหนึ่งอาจทารุณกรรมเด็กคนอื่นจะต้องได้รับการพิจารณาอย่างจริงจัง การข่มเหงอาจเกิดขึ้นได้หลายรูปแบบ เช่น เด็กหญิงที่ถูกเด็กผู้ชายจับต้อง ถูกทำร้าย หรือถูกกระทำอย่างไม่ถูกต้อง เป็นต้น ไม่ว่าพฤติกรรมใด ๆ ที่เด็กคนหนึ่งกระทำรุนแรงต่อเด็กคนอื่น ๆ จะไม่ถือว่าเป็นเพียงการกระทำของเด็กหรือเป็นเพียงธรรมชาติของเด็กที่อาจเล่นกันหรือเป็นการทดลอง แต่จะถือว่าเป็นการใช้ความรุนแรงและเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้ หากการดำเนินการที่กล่าวหาเป็นสิ่งที่ไม่พึงประสงค์หรือเกี่ยวข้องกับเด็กที่ไม่สามารถให้ความยินยอมโดยอ้างความเป็นผู้เยาว์หรือความทุกข์พลภาพใด ๆ การกระทำนี้อาจเป็นอันตรายและควรได้รับการปฏิบัติตามขั้นตอนของสนค.เช่นเดียวกับกรณีอื่น ๆ

หมวดที่ 4. การเก็บบันทึกและการรักษาความลับ

4.1 การจดบันทึก

- บุคลากรและนิสิตนักศึกษาที่เด็กเปิดเผยข้อมูลให้ฟังจะต้องจดบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเด็ก ในแบบฟอร์มของ สนค. ในข้อ 1.4 อย่างเป็นลายลักษณ์อักษรและมีรายละเอียดมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ (ถึงแม้ว่าในกรณีที่ยังไม่เกิดเหตุการณ์ที่เป็นอันตรายต่อเด็กก็ควรระบุให้แน่ชัดว่าอะไรทำให้คุณรู้สึกกังวล) หลังจากนั้นส่งให้ผู้ที่เกี่ยวข้องโดยเร็วที่สุด นอกจากการเปิดเผยข้อมูลของเด็กแล้ว การบันทึกข้อมูลของเด็กเกี่ยวกับการปกป้องคุ้มครองเด็กจะเกิดขึ้นทันทีเมื่อ
 - คณะกรรมการคุ้มครองเด็ก สนค. รู้สึกกังวลเกี่ยวกับสวัสดิภาพหรือความเป็นอยู่ของเด็ก
 - มีข้อมูลที่น่ากังวลจากผู้ที่มีความเกี่ยวข้อง
 - สนค. ได้รับแจ้งจากหน่วยงานอื่นเกี่ยวกับความห่วงใยในการคุ้มครองเด็กของเด็กคนนั้น ๆ
- ในกรณีที่เด็กได้เปิดเผยข้อมูลแต่บุคลากรและนิสิตนักศึกษาผู้นั้นไม่มีแบบฟอร์มในข้อ 1.4 ของ สนค. โปรดจำไว้ว่าสิ่งที่ควรจะบันทึกไว้ประกอบไปด้วย
 - รายละเอียดของเด็ก : ชื่อ วัน เดือน ปี เกิด ที่อยู่ และรายละเอียดของครอบครัว
 - วันที่และเวลาของเหตุการณ์ / ข้อวิตกกังวล
 - ลักษณะของความกังวลที่เกิดขึ้น
 - ดำเนินการโดยใคร : ชื่อและตำแหน่งของบุคคลที่ทำบันทึก
 - สิ่งที่ได้กพบในทุกรายละเอียด (ในคำพูดของตัวเอง)
 - เวลาและสถานที่ของการเปิดเผย
 - มีใครอยู่ในช่วงเวลาที่มีการเปิดเผย
 - การวางตัวของเด็กในตอนที่ได้เริ่มเปิดเผย และเมื่อเสร็จสิ้นการเปิดเผยข้อมูล
- การเปิดเผยข้อมูลหรือข้อกล่าวหาควรได้รับการพิจารณาว่าเป็นข้อมูลที่ละเอียดอ่อนและควรเก็บรักษาไว้อย่างปลอดภัยและแน่นหนาโดยแยกออกจากบันทึกทั่วไปที่เกี่ยวข้องกับเด็กและข้อมูลสามารถเข้าถึงได้ผ่านทางคณะกรรมการคุ้มครองเด็ก สนค. เท่านั้น หากข้อมูลใดถูกนำออกมาไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตามจะต้องมีการบันทึกวันที่ไว้ในแฟ้มพร้อมระบุว่าใครเป็นผู้นำไป เมื่อใด และเพื่อจุดประสงค์อะไร
- บันทึกข้อมูลของเด็กที่มีการเปิดเผยควรมีการระบุวันที่ไว้อย่างชัดเจนและจัดเก็บโดยไม่มี การแก้ไขเพิ่มเติมภายหลัง

4.2 การเก็บข้อมูลเป็นความลับ

ข้อมูลที่เด็กเปิดเผยและบันทึกต่าง ๆ ของเด็กนั้นถือว่าเป็นความลับ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์สามารถรับรู้ข้อมูลเหล่านั้นได้เพื่อดำเนินการตามขั้นตอนที่เหมาะสมในการคุ้มครองเด็กหรือเพื่อปฏิบัติหน้าที่ของตน แต่ผู้อื่นที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องไม่ควรรับรู้ข้อมูลดังกล่าวโดยเด็ดขาด

หมวดที่ 5. ผู้เชี่ยวชาญและหน่วยงานท้องถิ่น

ข้อมูลติดต่อสำหรับบริการสังคมในประเทศไทย

1. มูลนิธิสายเด็ก 1387

2. มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก (ศพด.)

กรุงเทพฯ ฯ 02-4121196 / 02-4120736

www.thaichildrights.org

3. มูลนิธิเพื่อยุติการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็ก

328/1 ถนนพญาไท กรุงเทพฯ 10400 ประเทศไทย

โทร: +66 (0) 2 215 3388 ต่อ 190 แฟกซ์ : 66 (0) 2 215 8272

www.ecpat.net

4. ศูนย์ประชาบดี 1300

5. หน่วยงานพัฒนาและบริการสังคมสภาคริสตจักรในประเทศไทย

กรุณาอย่าติดต่อหน่วยงานบริการข้างต้นโดยที่ยังไม่ได้ติดต่อคณะกรรมการคุ้มครองเด็ก สนค.

ก่อน คณะกรรมการคุ้มครองเด็กสนค. จะปรึกษาเรื่องการส่งตัวเด็กนักเรียนไปยังผู้เชี่ยวชาญภายนอกภายใน คณะกรรมการเอง ซึ่งอาจรวมถึงการบำบัดครอบครัว การทำร้ายตัวเอง การติดยาเสพติด หรือการรักษาทางคลินิก

คณะกรรมการคุ้มครองเด็กสำนักกลางนักเรียนคริสเตียน

- | | |
|------------------------------|--------------------------------|
| 1. ผป. รวี เย็น | ผู้อำนวยการ สนค. |
| 2. นางสาวชมาพร พุฒิเกิดพันธ์ | ผู้จัดการหอหญิง |
| 3. นายธนสรณ์ เกตุพุ่ม | ผู้จัดการหอชาย |
| 4. นางสุกัญญา เจริญสุข | เจ้าหน้าที่ฝ่ายบัญชีและการเงิน |

ทั้งนี้ข้าพเจ้ายินดีที่จะดำเนินการและปฏิบัติงานภายใต้ข้อปฏิบัติดังกล่าว

ลงชื่อ.....
()

ลงชื่อพยาน.....
()

วันที่.....